

חיות

בישוב עולש הוקמה בתקופה האחרונה חווה מיוחדת במינה, "חוות החופש" שמה, שאליה מגיעים בעלי חיים שֶׁהיו בדרך להפוך למזון ומיִשְׁהו הציל אותם ונתן להם חיים אחרים, ביניהם כבשים, פרות, עיזים וחזירונים.

בחווה הם מצאו בֵּית חם ואוהב. לכל אחד מהם ניתן שם, והמטפלים מחבקים אותם, מלטפים ומנשקים, ובתמורה מקבלים ליקוקים אוהבים. החיות רצות אחרי המטפלים במְשָׁח, וכִּשְׁאלה רודפים אחריהן הן בורחות, אבל לא מפחד. מהר מאוד נוצרים בין המטפלים, המבקרים ובעלי החיים יחסים של חברות.

בעלי חיים מרגישים כשאוהבים אותם; הם מרגישים שמי שנמצא לידם אוהב בעלי חיים, והם מרגישים שֶׁהם הגיעו למקום אחר, מקום שם אף אחד לא מאיים עליהם עוד.

מאחורי כל זוג עיניים יש נשמה, כך אנחנו מלמדים אתכם, ילדי טבע הדברים, ואת אֵלֶּה שֶׁהיו ילדי טבע הדברים לאורך 25 שנה. מי שגדל על המשפט הזה יודע שלכל בעל חיים מגיע לחיות בדיוק כמו לנו, בְּנֵי האדם. אנחנו אוהבים כלבים וחתולים, וממש כואב לנו לראות שפוגעים בהם, אבל כל בעלי החיים אוהבים לחיות, ולא רק, אלא שכל בעלי החיים אוהבים בכלל. הם אוהבים את אימא שלהם, את האחים והחברים שלהם, והם אוהבים את החיים.

למרבה הצער, לא כולם בני מזל, והמון בעלי חיים משמשים כמזון – חלק לבעלי חיים אחרים, וחלק לבעלי חיים מהסוג אדם. כן, לנו, בְּנֵי האדם.

ואם כל אחד מכם היה עוצר ומביט בעיניים לבעלי החיים שבסביבה, יוצר איתם קשר, הייתם מרגישים תחושה חמה בלב, תחושה שאנחנו חלק מהטבע, חלק מעולם החי.

כתבה: בשמת אדמון
צילומים באדיבות חוות החופש

החופש

צילום: דניאל מאירי

צילום: דניאלה פלדמן ניוסקייר

צילום: דניאל מאירי

צילום: ספיר לוסטיגמן

פשמאיה וג'ני מצאו את אימא

כשמאיה וג'ני הטליות הגיעו אל "חוות החופש", הן היו מפוחדות מאוד. יום קודם לכן הן הופרדו מאימא מזל. הן היו רגילות לינוק ממנה, להיות קרובות אליה, לחוש את הצמר הרך שלה, ולהרגיש מוגנות. לפתע פתאום, בבת אחת, לקחו להן את אימא. האנשים שגידלו את האם מזל החליטו שהיא כבר מבוגרת מדיי כדי שיחלבו אותה, ושכמות החלב שלה הולכת ופוחתת. היא כבר לא הייתה עבורן מקור הכנסה מספיק טוב, והגיע זמנה לסיים את החיים ולהפוך לבשר. וכשאחת המתנדבות הצעירות בחווה ראתה את הטליות בדיר של חבר של אבא שלה, היא ביקשה מאביה לרכוש אותן, ולהביא אותן לחווה כדי שהן יזכו לחיים טובים יותר. מאיה וג'ני הגיעו לחווה לבדן, פועות מפחד, מחפשות את אימא שהגנה עליהן כל הזמן. הן גם השתוקקו לינוק ממנה שוב, אבל היא נלקחה מהן.

לאט ובעדינות ניסו המטפלות לתת להן בקבוקי האכלה, אך התאומות היפות כחרחו את הבקבוקים ולא הצליחו לשתות מהם. הן לא ממש ידעו מה לעשות עם זה. המטפלות דאגו מאוד כי הטליות היו רעבות והשעות חלפו בלי שבא דבר אל פיהן.

המטפלות יצרו קשר עם המשפחה שהביאה אותן, וביקשו מהאב לשאול בדיר עם איזה בקבוק האכילו אצלם את הטליות. הטליות לא אכלו מבקבוק, הן ינקו מאימן עד לרגע הגעתן לחווה, אך עכשיו היא כבר לא הייתה שם כדי להאכיל אותן.

המטפלות, ובראשן המתנדבת הצעירה, לא התייאשו. הן ביקשו מהאב שהציל את ג'ני ומאיה לפנות שוב לבעל הדיר ולבקש ממנו שיאפשר לו להוציא גם את אימן אל חיי חופש בחווה.

צילום: תמר אלמוג

צילום: תמר אלמוג

מימין: אימא מזל כשהגיעה סוף סוף לחווה כדי להתאחד עם בנותיה. למעלה: נשיקה לאבא המאמץ. מזל, מאיה וג'ני אימצו את זקן השבט ברוך באהבה, והם מאושרים כמשפחה. למטה: מזל ובנותיה בביתן החדש.

צילום: תמר אלמוג

למחרת בבוקר הגיעה האם מזל. הנסיעה עברה עליה בפחד, אך כשהגיעה שמעה את בנותיה הקטנות קוראות לה ברעב ובגעגועים מתוך החווה. המפגש בין מזל לבין מאיה וג'ני היה כל כך מרגש, שהמטפלות עמדו ודמעו דמעות של התרגשות. מזל ליקקה באהבה ובדאגה את שתי בנותיה הקטנות, ונתנה להן לינוק.

לאחר תהליך קליטה עדין ומרגיע, שבו לא נתנה מזל לטליות להתקרב לאף אחד, פיתחו השלוש אמון בצוות החווה ובמתנדבים. היום הן מתקרבות לקבל ליטופים, אוכלות מכף היד המושטת אליהן, ואפילו מתלוננות בקול רם כאשר הארוחה שלהן מתעכבת בדקה או שתיים.

והכי משמח – האם ושתי בנותיה אימצו באהבה את ברוך, זקן השבט, וכל הארבעה מסתובבים בחופשיות ובשמחה בכל רחבי החווה, ולא שוכחים גם לשחק לפעמים עם הכבשים גארי ואיילי הוותיקים.

צילום: עדן גבאי

היא אוכלת בתיאבון רב תערובת, מנשנשת חציר ומכירה את הסביבה. אבל השיפור אולי הכי משמעותי הוא שהיא מתמסרת לאהבה שמורעפת עליה – מתקרבת ומריחה ולא בורחת כאשר מלטפים אותה, כפי שעשתה בימים הראשונים. המתנדבות בחווה זכו לראות אותה בונה אמון בבני האדם.

צילום: דנה כשדי

עגלה 232 הפכה להיות גלי

גלי הפרה הגיעה לחווה רזה מאוד, מלוכלכת, מוזנחת ומפוחדת. מישהו סיפר למתנדבות שבחווה שברפת במרכז הארץ יש פרה כבת שנה שנולדה עיוורת. הפרה לא הצליחה להשתלב ברפת מפני שלא ראתה היכן האוכל, ולכן היא נשארה קטנה ורזה. פרה כזאת, שאינה נותנת חלב, אינה שווה הרבה לבעל הרפת, ובדרך כלל היא מגיעה לתעשיית הבשר.

המתנדבות עשו מאמצים רבים לפנות אל ליבו של בעל הרפת, וממש רגע לפני שהיא נמכרה לסוחר הבשר הן הצליחו לשכנע אותו להעביר אל הפרה לחווה, כדי להעניק לה את חיי החופש המגיעים לה ולאחיותיה ברפתות. ברפת לא היה לגלי שם, אלא מספר – עגלה 232. כשהיא הגיעה לחווה שמחו המתנדבים, כי היא לא סתם פרה שגדלה וחיה חיים נורמליים עד היום, אלא פרה שכל חייה סבלה, והגיע לה קצת ליהנות בחיים. עם כל יום שחולף, גלי מעלה במשקל. לראשונה בחייה

צילום: דניאל מאירי

מקורם, ובעזרתו הם גם מחפשים בדרך כלל מזון בקרקע. הקיטום נעשה כדי למנוע מהתרנגולים והתרנגולות לפגוע זה בזה כשהם מוכנסים בצפיפות גדולה ללולים. בחווה הם תרנגולי הודו מאושרים ושמחים.

צילום: דניאל מאירי

אור ושי בטוחים שהם חתולים...

שי ואור נמצאו בצד הדרך לאחר שנפלו ממשאית שהובילה מאות תרנגולי הודו בדרך לפיטום ומשם למפעל הבשר, והיום הם בטוחים שהם חתולים, לא משנה כמה פעמים הסבירו להם המתנדבות שהם בעצם תרנגולי הודו.

כשהמתנדבות עובדות הם קופצים עליהן, מניחים את הלחי על היד ודורשים את מנת הליטוף היומית. הם גם אוהבים לשיר ברחבי החווה

אם תבואו לבקר אותם בחווה, ודאי תשימו לב למקור הקטום שלהם. המקור נחתך באמצעות קרן לייזר או בסכין חמה. המעשה הזה אכזרי לא רק בגלל הכאב והשיטה שבה נעשית הקטימה, אלא גם מפני שתרנגולי הודו חשים את העולם שסביבם באמצעות

הפול בזכות לילי שחורת הכנף

"אני יודע מה אתם חושבים כשאתם רואים אותי" אומר התרנגול יפה התואר שמסתובב בגאווה בחצר החווה, "אתם בטח חושבים שאני התרנגול הכי גנדרן בחוות החופש. זה נכון. אני לא אקרקר על זה, אבל מגיע לי, כי לפני שש שנים הכניסו אותי לשק עם עוד תרנגולים, וכמעט זרקו אותנו למות במזבלה, מפני שאנחנו עושים את מה שהטבע לימד אותנו – קוראים קוקוריקו."

אני תרנגול בר מזל, כי וטרנר שראה אותנו בחר להציל דווקא אותי והביא אותי לחווה. בחווה נתנו לי כל מה שרציתי, אבל לא יכלו לקחת ממני את הבידיות והכאב. לא הסכמתי לצאת מהאורווה, לא משנה עם איזו תערובת פיתו אותי.

ואז הגיעה לילי שחורת הכנף היפהפייה. מתברר שגם אותה מצאו בקלנסואה, והשאירו אותה לקרקר למוות

צילום: ניר קלוש

בגשם השוטף. כשראיתי אותה ידעתי מהי אהבה. היא הגיעה עם עין נפוחה, אך היה ברור שאנטיביוטיקה וטיפול מסור יוכלו לפתור את זה. מאז שאני ולילי יחד אני לא מפסיק לרקוד מהתרגשות, ויחד הקמנו משפחה לתפארת עם 11 אפרוחים."

צילום: דנה כשד

צילום: בלה זולמן

צילום: דניאל פאירי

חוות החופש רוצה להתרחב!

אנחנו זקוקים למתנדבים, לתרומות ולסיוע כדי להקים מרכז חווייתי חינוכי שאליו יוכלו להגיע ילדים ומשפחות. אתם מוזמנים להיפנס לאתר שלנו – "חוות החופש", ולהיות חלק מהמשפחה המורחבת שלנו.

צילום: ספיר לוסינגמן

צילום: עדן גבאי

צילום: גיא רומנו

צילום: עדן גבאי

צילום: סיגל מועלם

צילום: גיר קלוש

סיקו את הקוד
כדי להכנס לאתר!